

valtningsvirksomhed eller om eksempelvis kontrol, straf, gebyrer og forrentning.

Bindende svar gives kun om de skattemæssige virkninger af en disposition. Det vil sige handlinger, der har en skattemæssig konsekvens, hvad enten den fører til skattepligt eller til skattefritagelse.

På moms- og afgiftsområdet forstås ved en sådan disposition leverancer af varer og ydelser mod vederlag, erhvervelse af varer og ydelser mod vederlag, ud- og indførsel af varer og ydelser, udvinding eller fremstilling af afgiftspligtige varer, oplagring af afgiftspligtige varer, samt andre aktiviteter, der har afgiftsmæssige konsekvenser.

Alle afgifts- eller betalingspligtige kan få et bindende svar. Det gælder såvel de, der er afgifts- eller betalingspligtige her til landet, som de, der vil blive afgifts- eller betalingspligtige her til landet. Alle godtgørelsesberettigede vil desuden kunne få et bindende svar.

Bindende svar gives som udgangspunkt om al skattelovgivning, bortset fra lovgivning om told, samt om bevillinger eller dispensationer for så vidt angår påtænkte dispositioner. Der kan dog kun gives bindende svar om skattelovgivning, der administreres af told- og skatteforvaltningen, jf. § 1.

Efter stk. 4 er told- og skatteforvaltningen forpligtet til at forelægge visse typer af bindende svar for Skatterådet til afgørelse, fordi de er af principiel karakter. Det er imidlertid ikke fundet hensigtsmæssigt i lovtæksten at nævne begrebet »principielle sager«, fordi en anvendelse af dette begreb ville efterlade en unødigt fortolkningstvív. I stedet fremgår det af lovtæksten, hvad det er for en type anmodninger om bindende svar, der som principielle altid skal forelægges for Skatterådet til afgørelse. De kriterier, der har betydning, er nævnt i stk. 4, nr. 1-5. Det drejer sig om sager, som vedrører et større antal skatteydere, større økonomiske værdier, fortolkning af ny lovgivning eller EU-retlige spørgsmål af væsentlig rækkevidde, eller som i øvrigt har påkaldt sig eller er egnet til at påkalde sig betydelig offentlig interesse. Det sidste kan f.eks. skyldes, at den skattepligtige er en offentligt kendt virksomhed, eller at der tidligere har været offentlig debat om det emne, som sagen vedrører.

Der er ikke i lovtæksten sat tal på, hvor mange skatteydere en sag skal vedrøre, eller hvor stort et beløb den skal dreje sig om, for at sagen hører blandt de sager, som skal forelægges for Skatterådet til afgørelse. Det skyldes, at der er tale om relative begreber, hvor grænsedragningen må afhænge af, hvilket retsområde der er tale om. En sag om indkomstbeskatning af lønmodtagere skal således vedrøre et større antal skatte-

ydere end en sag om en punktafgift, der kun betales af et mindre antal virksomheder, for at skulle forelægges for Skatterådet til afgørelse. Endvidere skal der foreligge et vist element af fortolkningstvív, idet det ikke er hensigten, at Skatterådet skal tage stilling til sager, hvor der allerede foreligger en fast administrativ praksis.

Bestemmelsen i stk. 4 er udtryk for en afgrænsning af, hvilke sager der skal forelægges for Skatterådet til afgørelse. Bestemmelsen suppleres af § 2, stk. 2, hvorefter told- og skatteforvaltningen altid kan vælge at forelægge en sag for Skatterådet til afgørelse. Det betyder, at told- og skatteforvaltningen godt kan vælge at forelægge en anmodning om et bindende svar for Skatterådet til besvarelse, selv om den ikke falder ind under én eller flere af kategorierne i § 21, stk. 4. Ved vurderingen af, om en anmodning om et bindende svar bør forelægges, vil det bl.a. blive tillagt betydning, om spørgeren har udtrykt ønske om at få svar fra Skatterådet, eller om det må anses for hensigtsmæssigt at indhente syn og skøn i sagen.

Det er i øvrigt forudsat, at Skatterådets formand og told- og skatteforvaltningen aftaler retningslinier for forvaltningens udvælgelse af sager efter kriterierne i stk. 4. Det gælder bl.a. i forbindelse med en afgrænsning af, hvad der til enhver tid skal betragtes som ny lovgivning, jf. bestemmelsens nr. 3, idet hensigten her er, at Skatterådet i en periode skal medvirke ved fastlæggelsen af en administrativ praksis, som herefter skal videreføres af told- og skatteforvaltningen.

Et bindende svar er udtryk for skattemyndighedernes retsopfattelse. Derfor vil den retsopfattelse, der er lagt til grund for et bindende svar, blive fulgt af myndighederne ved deres administration af den disposition, der er omfattet af det bindende svar. Spørgeren kan naturligvis påklage et bindende svar, og den skattepligtige kan påklage en eventuel senere ansættelse. Kun de, som det bindende svar er rettet til, kan støtte ret på svarets bindende virkning.

Til § 22

Efter stk. 1 skal en anmodning om et bindende svar, der har betydning for ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat for et indkomstår, indgives senest en måned efter udløbet af det pågældende indkomstår. Dette gælder spørgsmål om såvel gennemførte som påtænkte dispositioner.

For anmodninger, der vedrører dødsboer, er fristen en måned fra skæringsdatoen.

I skatteretten fastlægges indkomstår med udgangspunkt i en kalenderårsinddeling. Er spørgerens regnskabsår ikke sammenfaldende med kalenderåret, skal